

Jan-Marek Šík
Lenka Šíková

Trojice

HOST

© Lenka Šíková, Jan-Marek Šík, 2022
Cover and Illustrations © Braňo Matls, 2022
© Host – vydavatelství, s. r. o., 2022
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-1231-7 (PDF)
ISBN 978-80-275-1232-4 (ePUB)
ISBN 978-80-275-1233-1 (MobilPocket)

Prolog

Vzhlédl.

Tma, dobrých dvacet metrů temnoty natahující se po vysokých černočerných pilířích. Zatřásl hlavou, tak prudce, že se mu nejasné kontury předmětů před očima rozvířily jako odrazy na hladině jezera, kterou rozjitřil jakýsi zlovolný kámen. Z jeho dlouhých bílých vlasů se do okolí rozlétla sprška kamínků. Cítil, že má v ústech něco, co by tam být nemělo. Vypívl to a přál si, aby ho nezradil žaludek. Jazykem si přeje po obou řadách zubů.

„Dělej, vstávej!“

Ani ten hlas ho nepřiměl vrátit se do reality.

„To tu chceš chrápat, nebo co?!“

Spatřil před sebou obrys postavy; bůhví odkud se vzalo světlo, kterým byla orámovaná. Ještě něco řekla, to věděl zcela určitě, i když slovům nerozuměl. A pak prudká bolest, jak ho chytla za vlasy, šklubla a donutila ho se zvednout. Doufal, že nezasténal, ale jistý si tím nebyl.

„Padáme odsud!“ zařvala a jemu došlo, že se snaží překřičet jakési obludně vřeštivé zvuky. Ozývaly se všude kolem, on jim ale až dosud nevěnoval pozornost.

Polkl a snad i slyšel, jak mu hrdlem stéká krev.

Vydrápal se na nohy. Co pár kroků se mu kolena podlamovala, až téměř znovu upadl. Ano, tak to bylo, postupně si to začal vybavovat — běžel lesem spolu s ostatními a najednou rána a on ležel na zemi, obličej zabořený do vrstvy jemného čerstvého sněhu. Neviděl, odkud rána přišla, celé tělo mu ale říkalo, že má zůstat ležet a za žádnou cenu nevstávat.

Teď však byl na nohou a řítili se bok po boku vpřed. Přeskakovali kameny, hnali se přes sukovité kořeny, prodírali se houštinami, které jako by se jim schválně vplétaly do cesty. A pak se před nimi najednou rozevřela mýтина.

„Co to u všech đasů...“ zalupal po dechu ten třetí, vysoký třícátník. Těžce dýchal, horní polovinu těla v předklonu, a rukama se opíral o kolena. Vypadal zranitelně, jako staré, uštvané zvíře.

„Vědí o nás,“ procedila mezi zuby. „Ty zatracený hajzlové o nás vědí!“

„Zpátky ke koním,“ zavelel. Hlas se mu chvěl. „Tady už nic nezmůžeme.“

Spočinuly na něm jejich pohledy. Grafn a Ceidre. Jeho bratr a sestra ve zbrani. Ohrozit jejich život je to poslední, co by chtěl. Tedy ještě méně má chuť jim vysvětlovat, že tahle akce už nemá smysl. Že byli prozrazeni.

Rozběhli se mezi stromy, protože pokračovat dál podél okraje mýtiny, když nevěděli, kdo a odkud na ně útočí, by byla sebevražda. Krčili se k zemi a snažili se splynout s temnotou. Ke koním to neměli dál než půldruhého kilometru.

Zatroleně daleko, je to tak zatroleně daleko, mumlal si pro sebe, zatímco se otupěle propracovával kupředu přes kmeny padlých stromů. Od úst mu stoupala pára a srážela se na horním rtu, kde se mísila s krůpějemi potu a pomalu zasyčající krví.

Zrovna překonali sněžný val, když tu jako by přímo před nimi vyšlo slunce. Oslnilo je tak prudké světlo, že Ceidre s výkřikem přepadla dozadu. Zůstala ležet na zádech na hromadě zledovatělého sněhu, tvrdého jako skála. Tentokrát byl na řadě on. Chytil ji pevně za paži a chtěl přimět vstát, ale ona se zničehonic začala zuřivě bránit, kopala kolem sebe a křičela, ať odtamtud okamžitě zmizí a nechají ji tam. Chvilí se snažil ji uklidnit, pak ale pochopil, že slova jsou k ničemu. Popadl ji

kolem pasu, přehodil si ji přes rameno a rozběhl se, následován Grafnem.

Už nevydala ani hlásku. Nechala se unášet pryč od podivného světla, které v ní probudilo ono chvilkové šílenství. Věděl naprosto přesně, co se jí právě honí hlavou. Že jestli o tomhle někdy byť jen cekne, ukáže mu, zač je toho loket.

Nad lesem vyšel měsíc a jeho bledá záře odhalila holé kmeny stromů podobné jehlicím vraženým do bílé, zmrtvělé tkáně.

„Tady, tady jsou!“

Grafnův hlas skoro nepoznal, jako by je od sebe oddělovala sněhová bouře. Rozhlédl se a uviděl ho o pár metrů dál — stál tam s nohama široce rozkročenýma v závěji a gestikuloval směrem k němu. Pak zakřičel ještě cosi, co ale k jeho uším nedolehlo.

Najednou se mu zatmělo před očima. Zavrával. Na poslední chvíli si uvědomil tíhu na svém rameni a s vypětím všech sil pádu zabránil.

Pak v hlavě uslyšel ten hlas. Co bylo dál, to nedokázal říct.

Lži

K ránu ho probudil výkřik. Chvíli trvalo, než pochopil, že křičel on sám. Tělem mu projela vlna chladu, jako by ještě stál uprostřed Gordanelských výšin nedaleko Savarmaku a balancoval s Ceidre na ramenou.

Posadil se a rozsvítil lampu. Mdlé světlo vykreslilo podél stěn obrysy prostého tmavého nábytku. Nedokázal určit, kolik je hodin, a ani na tom příliš nezáleželo — jediné, po čem toužil, bylo propadnout se opět do snů a uniknout až příliš živým obrazům, které se mu v bdělosti vkrádaly do hlavy. Věděl však, že už neusne.

Pomalu vstal a došel k jednomu z drobných mnohohraných oken. Spatřil v něm však jen odraz vlastní tváře, z níž ani spánek nedokázal vymazat temné kruhy pod očima.

A po chvíli taky krátké zablesknutí, jak někdo stiskl kliku a téměř nepozorovaně vklouzl do pokoje.

Vlastně se ani nemusel otáčet. Tušil, koho uvidí.

„Vítám tě. Jak se jmenuješ?“ zeptal se, jelikož mu cosi jako dobré vychování nedovolovalo jinak.

Namísto odpovědi se mu dostalo jen přidušeného zasténání. Potlačil nutkání dát najevo svou nevoli. Věděl, že není jiná možnost než tohle všechno podstoupit.

Zas a znova.

Uslyšel za sebou cinkot zvonečků a jemné zašustění látky. Znělo to, jako když korunu stromu pročechrá vítr a roztančí přitom zvonkohru pověšenou na nejnižší větvi. Navzdory rozhodnutí zůstat obrácen zády, dokud mu neodpoví, se otočil, přilákán oním zvukem.

Dívka ležela na boku, opírala se o loket, natažená napříč na jeho lůžku. Na sobě neměla nic, co by se nedalo sundat během několika vteřin. Ačkoli na něj hleděla vyzývavě a očividně se ze všech sil snažila přilákat jeho pozornost, jeho zrak spočíval kdesi v prostoru mezi nimi.

„Princi...“ zašeptala. Měkkost jejího hlasu ho vyvedla z míry. Málokterá měla ono oslovení natrénované tak přesvědčivě. Jako by přesně věděla, kam směřuje jeho pohled. V tlumené záři lampy se mihl bělostný kotník obtočený šňůrkou se zvonečky a perlami. Následoval očima kontury jejího těla výš a přál si, aby dokázal upnout své myšlenky jen k této skutečnosti.

Musel uznat, že je pěkná, tedy rozhodně hezčí než ta, kterou mu poslali minule. Tamta vypadala spíš jako nedonošené tele a ne žena, která zrovna prošla Rituálem a měla se ucházet o jeho přízeň. Na tuhle se alespoň dalo dívat. Kdyby tedy neměl hlavu plnou jiných věcí.

„Erivoji...“

Kolem kulatého obličejce se jí v bujných, těžkých loknách vlnily vlasy barvy zralých růžových hroznů a spadaly jí na ramena a níž. S vypětím všech sil pozvedl pohled k jejím rtům, kontrastujícím s bledým obličejem jako horká krev rozstříknutá po čerstvě napadaném sněhu.

Viděla, že má úspěch. Zavlnila se způsobem, který v něm vyvolal závrať. Opět zašeptala jeho jméno. Její plné, hebké rty.

Nezapomínej, o co tu jde, problesklo mu hlavou, ale to už kráčel k ní. Její veliké oči se mu vpíjely do těla s intenzitou, jakou ještě u žádné z předchozích žen nepoznal. Ztěžka dosedl na kraj postele, neschopen jí pohled opřevzat.

Ona se s až překvapivou lehkostí nadzvedla. Už seděli skoro vedle sebe, kdyby vztáhl ruku, mohl by se jí dotknout, byla k němu blíže než kterákoli jiná za několik týdnů... Třicet?

Padesát? Sto? Co vůbec od Rituálu dělal, kromě toho, že seděl ve svém pokoji a přijímal... návštěvy?

Cítil, jak se pohnula. Vzduch rozvířila hutná vůně skořice a růží, a než se nadál, ucítil na paži horkou kůži.

Zapůsobilo to jako rána doprostřed čela. Najednou se mu tělo stáhlo, jako by se ocítl v nebezpečí.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se co možná nejklidněji. Zasmála se tak nepředstavitelně sladce a svůdně, že i kdyby prochodil světa kraj, nikdy by nepoznal nic nádhernějšího.

„Vždyť je přece jedno, kým jsem byla dosud, důležité je, kým jsem pro tebe a kým se stanu...“

A pak se ho zmocnila, silou větší než oceán ho otočila k sobě, spočinula mu pažemi na ramenou a pevně mu oběma rukama objala hlavu. Zarazila se — a bylo to jako okamžik bezvětrí před pustošivou smrští. Skousla si spodní ret, jako by snad ještě mezi nimi chtěla zachovat nějaká tajemství. Vlnobití okolního světa se přeneslo i do jeho nitra a on věděl, že tomu, co bude následovat, nemůže už nic zabránit. Že se stane, co se má stát.

Prohnula se v zádech, zaklonila hlavu a odhalila nádherně dlouhé, neskonale půvabné hrdlo. Seděli vedle sebe v pološeru rozkvétajícího rána a ona se mu vydala napospas. Jemu. Tomu, který...

Ve zlomku vteřiny stál na nohou. Aniž přesně věděl, co dělá, rázoval nejprve chvíli po místnosti a pak se zastavil u okna, z něhož vyhlížel ještě před několika minutami. Dívce po nějaké době došlo, že se situace obrátila v její neprospěch. Narovнала se, podrážděně se zavrtěla, jako by se snažila na sebe upoutat pozornost.

„Můžeš jít,“ zareagoval okamžitě. Opět už hleděl ven oknem. Zpoza vrcholků hor se počínalo zvedat slunce.

Bože, pomyslel si, jak jen to mohlo být krásné...

„Co prosím?“ ozvala se podivně změněným, poněkud vyšším a pronikavějším hlasem.

„Děkuji za společnost, ale... už nemám zájem.“

Za ta slova by se nejraději na místě propadl.

S ulehčením uslyšel šustění prostěradla následované spěšnými kroky. Neměl to srdce se otočit. Dokud se za ní nezabouchly dveře, neodvážil se odtrhnout oči od zamlžené tabulky skla před sebou.

Lži.

Ale komu má povídat, že v něm pohled na obnažené ženské hrdlo vyvolává nevolnost? Komu se svěřit s tím, že v něm vidí zející, nestydatě rozevřenou ránu?

A navíc nechtěla odpovédět ani na tak prostou otázku, pomyslel si, aby se alespoň trochu uchlácholil.

Snažil se ještě usnout. I když ležel pod tlustou přikrývkou, čas od času se o něj pokoušely návaly zimnice. Třel si nohy jednu o druhou, horlivě si mnul paže, ale nadarmo — nedokázal ze sebe dostat ani tu trochu tepla, po které toužil.

Pokusil se představit si ji.

Chlad mu zalézal pod kůži. Toto byl ale jiný úsvit, o několik týdnů a celý život dříve. Vysoko posazenými okny se do zbrojnice vkrádalo našedlé světlo zamračeného rána. Erivoj přistoupil ke stolu uprostřed síně, kde čekala jeho výstroj. Zkontroloval obsah vaku, k opasku si připnul meč a nakonec vzal do ruky nůž v nenápadně zdobené pochvě. Palcem něžně pohladil jeho ostří.

Měl ještě chvíli čas, než pro něj přijdou. V duchu znovu procházel plán a jména těch, kteří cestu podniknou s ním. Osm pečlivě vybraných vojáků. S nimi překročí hranice, v přestrojení projedou Gordanelami a předají náklad na smlouvených místech. A pak, až v údolí pod Savarmakem vyloží poslední pytel a převezmou, co bude třeba, až se zbytek výpravy obrátí nazpátek, půjde dál jen on a Grafn a Ceidre.

Při pomyšlení na ni v něm hlodala nejistota. Na této výpravě měl sice rozhodující slovo on, pro její úspěch však byla skutečně nepostradatelná právě Ceidre. A kromě toho to byla... prostě Ceidre. Jen o rok starší, ale tolik toho prožila, tolik dokázala a v tolika ohledech ho převyšovala...

O rodinu přišla, když jí bylo šest. Otce zabili, matku zmrazčili, bratry odvěkli. Jí se podařilo uniknout jen díky pomoci sousedů. Odvezli ji až do Lardogy a tam se jí dostalo vzdělání i výcviku. Toužila bojovat a pomáhat svým lidem, a tak vstoupila do armády. Díky píli a odhodlanosti se dostala až ke královské osobní strážci a stala se důležitou spojkou s gaorskými kontakty na Gordanelách. A přesto, navzdory všem příkořím a zkouškám, zůstala statečná a šlechtná, oddaná obraně těch, které milovala. Organizovala pomoc, věnovala...

„Takhle to nebylo,“ vytrhl jej z přemýšlení Ceidřin hlas. Eri-voj sebou škubl, ostrí mu hladce projelo kůží a z palce ukáplo na zem několik kapek krve. „Určitě si ho chceš brát?“ Ceidre pokývla k noži v jeho ruce. „Jestli tě s ním chytěj, bude celý to utajení v kelu. To můžeš rovnou jet s korunou na hlavě.“

„Jak to myslíš, že to tak nebylo?“ opáčil.

Ceidre pokrčila rameny. „Tak jak to říkám. Zaprvý, bylo mi deset. A nebyla jsem u toho. Mohla jsem bojovat, chtěla jsem, všichni bratři zůstali, jenom mě rodiče strčili do vozu k chlapovi, kterýho viděli poprvý v životě, a zaplatili mu, aby mě odvezl pryč. Že město lehlo popelem a všichni z mé rodiny jsou mrtví, jsem se dozvěděla až za hranicema. Do Lardogy jsem přijela jako otrok. A to jsem jaksi pořád, protože armáda mě vykoupila jenom proto, abych sloužila... Ale tohle všechno už jsem ti beztak povídala.“ Zadívala se na něj pozorně a snad i starostlivě, kdyby to u ní bylo možné. „Víš, někdy mám pocit, že ti při tom Rituálu... něco...“

„Ceidre!“ ozvalo se za nimi. Oba se prudce otočili s rukou na jílci, jako by už měli čelit nebezpečí. U dveří však uviděli

shrbenou postavu Anamira, králova nejbližšího rádce. „To by stačilo.“

Stařec byl oblečen do černého splývavého hábitu vyšívá-
ného leskle černými znaky, podobnými těm, které mu zdobily
čelo. Zapadlé oči na dívku upíral s nezvyklou přísností. Erivoj
chtěl něco namítnout; měl pocit, že mu cosi uniká. V tu chvíli
z Anamirova stínu vystoupil Grafn.

„Muži jsou připraveni, můžeme vyrazit,“ pronesl. Erivoj
kývl na Ceidre, ta ale na jeho pokyn nečekala. Než zastrčil nůž
na místo a hodil si na záda vak, byla u dveří. Tam ji Anamir za-
razil pohybem ruky.

„Ne tak rychle, Ceidre. Můžeme si promluvit?“

Nesmlouvavě se do ní zavěsil a odváděl ji pryč, nedbaje
na pohledy obou mužů.

Přešli ztichlé nádvoří. Mířili k věži vedle brány. Stoupali
po schodech, dokud se neocitli mimo doslech stráží, a zů-
stali stát ve druhém mezipatře, u okna, které shlíželo na pro-
stranství před bránou. Několik metrů pod sebou uviděli pro-
jít Erivoje s Grafnem.

„Je jiný, než jak si ho pamatuješ,“ promluvil konečně sta-
řec. „Rituál člověka změní — něco získá, něco ztratí. Muselo
to tak být. A ty jistě také chápeš proč. Domnívám se, že ti to
král Ruag vysvětlil dostatečně důrazně.“ Promlouval k ní mír-
ným hlasem, Ceidre však jasně slyšela nevyřčenou výhrůžku.
Oknem sledovala, jak se oba její přátelé připojují ke skupince
mužů čekajících na nádvoří. „Budeš si muset dávat větší po-
zor na jazyk. A pamatovat, kde je tvé místo. Rozumíš mi?“ Po-
díval se na ni. Oči měl hluboké jako zimní noc. Bezděky se
zachvěla.

„Jistě,“ odpověděla dutě.

„Tak jdi,“ krátce pokývl hlavou. „A nezapomeň, že jestli
na Erivoje budeš cokoli zkoušet, od Grafna se to dozvím.“

Slunce se pomalu přehouplo přes horizont.

Erivoj věděl, že jestli se dosud nedokázal na nic plně soustředit, teď bude muset. Protože dnes se odehraje jeho první oficiální setkání s představiteli jiného státu. Dnes bude princem lardožským se vším všudy, z jeho otce se stane král lardožský a oba budou rozhodovat o budoucnosti své země.

A nejen té.

Dnes se setkají s vládci Andrie.

Nepotřeboval příliš zasvěcovat do tamních záležitostí. Sám si pamatoval mnohé, možná i víc, než by měl. V Andrii již mnoho let zuřila vnitřní válka — jestli se to tak vůbec dá nazvat, jelikož odpůrci vlády byli Gordanelové, národ obývající území na východě země, na hranicích s Lardogou. Byli tedy takřkajíc vevnitř i vně zároveň, a právě míra jejich nezávislosti na Andrii byla po desetiletí kamenem sváru mezi hlavním městem a vůdci jednotlivých kmenů žijících na Gordanelských výšinách.

Erivoj měl odjakživa jasno, ke které straně se přiklonit. Nebyla v něm ani špetka pochyb o tom, že Gordanelové si zaslouží o směřování své země rozhodovat sami. V tom byli s otcem zajedno. Už jako malý kluk slýchával, jak se otec s dědečkem nad tématem rozohňují, jak diskutují o nespravedlnosti a hanebném chování vlády v Avrielu. Oni sami by kmenům svobodu neodpírali. To rozhodně ne. Jistěže ne.

Ve všem ostatním byl otec a dědeček odlišnější než den a noc. Rudovousý starý král, pomalý v pohybech i mluvě, jehož chraplavý, zastřený hlas získal svou nezaměnitelnou barvu hektolitry a hektolitry piva, které mu během života protekly hrdlem. A proti němu jeho bělovlasý syn, horkokrevný jako mladý hřebec, čekající na každíčkou příležitost ukázat sílu a rozhodnost. Napětí mezi nimi Erivoj cítil už tenkrát, když tajně chodíval poslouchat jejich noční rozmluvy. Nikdy mu ale nepřišel tak úplně na kloub. Jako by sdíleli tajemství, které je zároveň spojovalo i rozdělovalo.

Pamatoval si ještě mlhavě na jejich poslední rozhovor, v době, kdy se podle dědečkových slov chystalo sjednocení všech kmenů a schylovalo se k válce, do které by mohla zasáhnout i Lardoga. Nevzpomínal si už, k čemu dospěli. Ani na tom nezáleželo. Dědeček krátce poté zemřel, k žádné větší vzpouře na Gordanelách nedošlo a otec jako nový král nikdy do žádné otevřené války nevstoupil.

Sílící ruch z chodeb a nádvoří Erivojovi naznačil, že čas na polehávání v posteli se vzpomínkami vypršel. Vstal a oblékl se. Byl rád, že alespoň to mu tradice umožňuje. Že se nemusí nechat obskakovat sloužícími jako královny gaorské, které se nemohou dotknout vlastního těla, protože je pro ně něčím nečistým. Zvolil své nejobradnější roucho. Dlouhé, bílé, splývající až ke kotníkům. Sem tam vyšíváné stříbrnou nití a v půli přetáté stříbrným opaskem. Tento slavnostní oděv mu vždycky připadal trochu zvláštní. Už jen proto, že barvou až příliš souzněl s jeho kůží a vlasy a on sám jako by se v něm ztrácel.

Za necelou půlhodinu se setká s otcem. Stále nechápal, jak se králi podařilo Andrijcům vsugerovat představu Lardogy jako nezaujatého pozorovatele, neutrálního území. Erivojovi bylo jasné, že Lardoga udělá vše pro to, aby se počínaje tímto dnem historie začala odvíjet směrem, jaký sama považuje za... nevyhnutelný? Nakolik vůbec její snahy o zdánlivě nezaujaté stanovisko skutečně vycházejí z touhy nezištně pomoci svým sousedům?

Všechny ty myšlenky mu onoho rána vířily v hlavě. Nevěděl, odkud se vzaly. Doposud ho ani nenapadlo o otcových úmyslech pochybovat. Utěšoval se pouze tím, že na ně již brzy bude znát odpovědi.

Lži.

Kysele se uchechtl.

Nezaujatí pozorovatelé, kteří pašují zbraně separatistům a posílají své nejlepší vojáky vyhazovat do povětří mosty na hranici mezi Gordanelami a Andrií?

No, možná ne nejlepší, pomyslel si. Ti by totiž neunikli jen o vlások...

Opět se mu udělalo nevolno.

Na rozhraní

Žena před ni postavila úhledně složený balíček a povzbudivě se usmála.

„Není toho tedy mnoho,“ dodala po chvíli omluvně, když viděla, že stále ještě váhá, „ale víš, Rituálem prochází čím dál více mladých a my už mnoho let dostáváme od města stále stejně peněz. Tak si nemůžeme dovolit...“

„Samozřejmě, chápu,“ zamumlala dívka na druhé straně pultu, myšlenkami jinde. Pak teprve sklouzla pohledem na předměty ležící mezi nimi.

„Máš v něm dvě halenky, svetr, sukni, opasek, rukavice, boty a dvě pentle,“ jala se mezitím vypočítávat úřednice. „A tady pak váček a v něm několik lístečků, za které můžeš měsíc bydlet a jít v hostinci Na Rozhraní.“

Edra jako by se probudila až teď. Vytřeštila na ženu oči. Ta, když spatřila její výraz, nepatrně ucukla, jako by se bála, že ji Edra uhodí.

„Bohužel už nemůžeme poskytovat finanční příspěvky, je to mimo naše rozpočtové možnosti,“ pronesla úředně, snad se za tón svého hlasu a oficiálnost formy sdělení chtěla schovat.

„Celý měsíc?“ vydechla užasle Edra. „Budu tam moct být celý měsíc jen za tyhle... papírky?“

Úřednici se na tvář vrátil profesionálně vlídný úsměv.

„Ano, to je takový malý dárek do začátku. Od Soudce a našeho města.“

Když Edra uslyšela jeho jméno, přejel jí mráz po zádech. Podívala se ženě do očí a pátrala po jakémkoli zaváhání, nepatřila ale nic, jen mírné rozpaky.

Ta žena o Soudci nic neví, pomyslela si. Setkala se s ním jednou a pamatuje si jenom to, co chce on. Tak jako všichni ostatní. Tedy vlastně skoro všichni ostatní...

Nakonec poděkovala, vzala balíček, váček s lístečky si upevnila ke svému starému ošuntělému opasku, cosi podepsala a vyšla na ulici.

Po tváři jí pohladil čerstvý vzduch. Několikrát se zhluboka nadechla a vydechla. Podívala se nahoru na nebe a nedohlédla jeho konce. I obloha se v Bran'dal-moru pnula výš než na Lískovém vrchu. Tam měla vždycky pocit, že horizont byl stvořený jenom proto, aby ohraničoval její svět, který na počátku věků bohové v jakémsi podivném rozmaru přikryli nebem jako obřím víkem. Tady ale vše stoupalo do výšky, tyčilo se vzhůru, budovy, stromy i lidé, všichni směřovali k nekonečnu.

I když to asi není úplně přesné. Protože celé město se natahovalo k jedinému místu — Ostrovu králů.

Edra se k němu ještě ani nepřiblížila. Během šesti týdnů, které už v Hranicích strávila, se nepodívala v podstatě nikam. A ani na to neměla myšlenky; instruktoři je bez přestání zahlcovali informacemi o tom, jak si odted mají počínat, jak má vypadat jejich nový (dospělý, Edro, uvědom si, že už jsi dospělá!) život, na co se soustředit a co (kdyby se to náhodou objevilo) potlačit. Kdybych aspoň mohla být s Keiranem, říkala si často v duchu. Muži a ženy ale měli hodiny odděleně, snad aby nebyli v dalším životě ochuzeni o kouzlo odhalování tajemství a záhad, které opačné pohlaví skýtá.

No a pak jim taky vyprávěli o věcech, které kluci vlastně ani vědět nemusí. Ne že by jí to bylo vyloženě protivné, jen toho na ni bylo až moc nového naráz. Byla by ráda, kdyby tohle všechno mohla absolvovat s nějakou blízkou duší — když se ale s Keiranem během té doby asi třikrát setkali, nechtělo se jí zrovna rozebírat... ženské problémy.

Na Ingerdu se ptala několikrát, nikdo jí ale nebyl ochotný říct, kdy se má k Rituálu dostavit. Asi to ani nevěděli.

V zamyšlení dorazila na křižovatku ulic Hraniční a Nová. Hostinec se měl nacházet jen o pár desítek metrů dál. Mají to dobře vymyšlené, pomyslela si, člověku ten nový život nadávkují po malých krůčcích.

Zastavila se před velkým dřevěným domem, z jehož fasády se do ulice vlamovala prostorná veranda. Vzhledla. Nad ní se tyčila čtyři poschodí, celkem napočítala šestnáct oken, z nichž každé mělo rámy natřené jinou barvou, nebo alespoň trochu jiným odstínem.

Šestnáct, prolétlo jí hlavou, tolik je mi zrovna let. A pak další, neodbytná myšlenka: Jaká je asi moje barva?

Otevřela dveře, čímž rozezněla zvonek visící u stropu. Byl to vlídný, domácí zvuk, který jí skoro vehnal slzy do očí. Na jednu jí připadalo, že je tady snad i očekávána. Ba co víc – vítána. Vstoupila do malého foyer, jemuž dominovalo prastaré dřevěné schodiště a dlouhý pult umístěný naproti vstupním dveřím. Zpoza něj od hromady papírů vzhledla starší žena. Na hlavě měla monstrózní paruku, na očích pět centimetrů tlusté brýle a na sobě brčálově zelený župánek.

„A vida vida,“ prohodila žena k Edře. „Dneska se za váma ani nestačej zavírat dveře.“ Edra se rozhodla nebrat si její poněkud podrážděný tón osobně. S úsměvem došla až k ní, odložila na zem balíček a na něj posadila svůj vak s několika drobnostmi, které s sebou vláčela z minulého života.

„Dobrý den, jmenuju se Edra Lískavá a v Hranicích jsem dostala vaši adresu a taky takové lístečky,“ začala Edra a sáhla k váčku u pasu, „za které se tu prý dá bydlet a jíst.“

„Ty asi nejseš úplně zdejší, co?“ zeptala se žena a našpúlila výrazně červené rty. Nehodlá jí snad za špatnou odpověď vtisknout polibek smrti? Edra po krátkém zaváhání zavrtěla hlavou.

„Jsem z Kiarmoru,“ odkašlala si nakonec. „Přesněji řečeno z Lískového vrchu, ale to vám asi nic neřekne.“ Žena si ji přeměřila nedůvěřivým pohledem. Edře až teď došlo, že poznamka o jejím domovském statku asi vyzněla poněkud jinak, než měla. „A jak jste poznala, že nejsem odtud?“

Hned se zarazila — samozřejmě měli v Hranicích kurz komunikace mezi dospělými, ale najednou si nějak nemohla vybat, jestli je doporučeníhodné či alespoň akceptovatelné dotírat zvědavými otázkami na osoby, které jsou... no, možná i čtyřikrát starší než ona. Když byla dítě, považovalo se to samozřejmě za neslušné, ale dospělí nad tím přimhuřovali oko, protože ona z toho přece vyroste. Teď už ale byla velká. A asi by do ní nikdo neřekl, že Rituálem prošla ani ne před dvěma měsíci. V něčem ale nejspíš zůstane navždy stejně marná. Neměla se raději zeptat mile? Nebo zdvořile? Nebo se raději neptat vůbec, jen se usmívat a přecházet všechno moudrým mlčením, jak to dělávají její matka a babička?

Žena našťěstí onen kurz absolvovala už dost dávno, protože Edřinu neznalost na tomto poli nikterak nekomentovala. Její obličej sice odrážel mírnou skepsi, ta byla ovšem spíš výsledkem dlouhodobějšího procesu než reakcí na Edřinu konverzační neobratnost.

„Protože kdybys už žila nějakou dobu v Bran'dal-moru, věděla bys, že tohle nejsou ledasjaký lístečky.“ Žena udělala významnou pauzu. „Jsou to peníze.“

Edra se zahleděla na štůsek papírků, který se vypínal do nepatrné výšky asi půl centimetru nad dřevěnou desku.

„Aha,“ odušila pochybovačně. „A co si za ně můžu koupit?“

„Vždyťs to sama řekla, můžeš si tady za ně pronajmout na měsíc pokoj a taky dostaneš najíst,“ pronesla dáma za pultem s těžko skrývanou povýšenou blahosklonností a se strojeným úsměvem pokývla na pozdrav několika mladým ženám, které právě procházely halou k východu. Opět se podívala

na Edru, a když spatřila její stále ještě poněkud zmatený výraz, povzdychla si a řekla: „Papírový peníze jsou teď takový nůvum, co zkouší ministerstvo zásob, aby se omezilo plejtvání drahejšma kovama a zabránilo devastaci přírodních zdrojů. Chápeš? Je to moderní experiment... rozumíš? Pokus?“

Edra rozuměla, ale nechápala.

„A co si za ně teda můžu koupit?“ zopakovala už trochu zoufale.

„No přece se tu můžeš ubytovat...“

„Já vím,“ skočila jí do řeči Edra a už se ani moc nepozastavila nad svým chováním. „Ale můžu je za něco vyměnit i někde jinde?“

„Myslíš jako jima zaplatit?“ podivila se žena, jako by jí doposud nic takového nepřišlo na mysl. Zahleděla se kamsi za Edru, trochu křivě se usmála a přiznala: „No, vlastně ani ne.“

„Aha,“ odtušila Edra, „takže to nejsou peníze, ale jen takové papírky, které mi umožní chvíli zůstat v tomhle... hostinci.“

„To jste všichni v Kiarmoru tak hrozní slovíčkáři?“ ohradila se žena dotčeně. „Záleží snad na tom, jak se tomu říká?“

Shrábla lístečky a strčila je do zásuvky pod pultem. Edra uslyšela cvaknutí klíče v zámku.

Došlo jí to, až když vycházela po schodech do třetího patra. Skutečně tak moc chtěla mít v rozmluvě s tou ženou... navrch? Pravdu? Poslední slovo?

Ano, na kurzu jim říkali, že se mají připravit na to, že občas budou dělat věci, ve kterých se nebudou poznávat. Které by od sebe nečekali. Které se jim budou zdát neuvěřitelné. Tak nějak by měla vypadat ta dospělost? Že sami sobě nerozumíme?

Vsunula klíč do zámku. Jemně jím otočila. Ozvalo se takřka neslyšné zacvakání. Až pak se znovu podívala na číslo na dveřích. 12. Slovy dvanáct.

Zcela nezajímavé číslo.

Vstoupila. Do malého, úzkého pokoje se vešlo jen to nejn-
nutnější — skříň, postel, stůl a židle. Víc ani nečekala. Stála
na prahu a strnule zírala na svůj budoucí život.

To ne, život ne, bude tu jen měsíc, pak se jistě odstěhuje.

Těžce usedla na postel. Dívala se na hladkou desku stolu
před sebou. Pak vyhlédla ven jediným oknem, které do pro-
storu vpouštělo alespoň trochu odpoledního světla.

Barva čerstvě vyrašené trávy. Barva nového života.

Rychle zrak odvrátila a lehla si na záda na měkkou, čistě
povlečenou matraci. Hleděla do stropu a jako by veškerý čas
najednou přestal hrát roli.

Co teď?

Samozřejmě, o některých základních bodech svého nad-
cházejícího života měla jasno. Věděla, že jí bylo určeno hlásit
se nejpozději prvního dne následujícího měsíce v Ústavu léči-
vých bylin na ulici Devíti mudrců, jelikož se musí stát léčitel-
kou. Jak jí Soudce poručil. Jak k tomu sama svolila poté, co jí
slíbil, že splní její odvážné přání.

Opět v ní začaly hlodat pochybnosti. Že si přece mohla
vybrat sama. Že chtěla být básnířkou a snad k tomu i měla
ty nejlepší předpoklady. Že jí Soudce nemohl vnutit vlastní
vůli. Ona se však rozhodla, že se podvolí jeho naléhání. Nebo
možná ne naléhání, ale...

Ozvalo se zaklepání na dveře. Lehké, jakoby trochu nejisté
a váhavé. Edra se posadila a upravila si pramen vlasů, který se
jí uvolnil zpoza ucha. Jako by snad záleželo na tom, jak kulti-
vovaně bude během nevyhnutelného rozhovoru působit.

„Dále!“ zavolala trochu chraplavým hlasem.

Osoba za dveřmi ji musela slyšet, přesto však trvalo něko-
lik vteřin, než vstoupila.

Při pohledu na její havraní vlasy se Edře zatmělo před
očima. Připadalo jí, že se celý pokoj ponořil do šera. Návštěvnice

stála na prahu a rozpačitě se rozhlížela. Edra na ni zírala jako na přízrak, který se jí kdysi jen s nejvyšším vypětím sil podařilo vypudit z myslí. Chvilí kolem sebe jen beze slov kroužily.

Pak Edra vstala a popošla směrem k ní. Malena se ani nepohnula; už si zvykla nedávat najevo strach. Tedy alespoň ne tak, aby si toho všimli normální lidé. Edra ale nebyla normální, v tomhle a ani v mnoha dalších ohledech.

Posledních pár kroků jí už jen padala do rozevřené náruče. Pak na dlouhou dobu spočinuly v těsném objetí, jak ze sebe chtěly vymačkat hnis všech těch měsíců, kdy spolu nejprve nemluvily a pak se neviděly vůbec.

Když se Edra probrala z onoho bezmyšlenkovitého stavu někde mezi extází a naprostým zoufalstvím z toho, že se jí to všechno jen zdá, seděly vedle sebe na posteli a stále ještě nebyly s to se od sebe odtrhnout. První to kouzlo prolomila Malena — vztáhla ruku a začala Edru hladit po vlasech, pomalu a něžně, jako by se snažila ukonejšit vystrašené dítě. Edra její dotyky přijala s vděčností, protože teprve skrze ně získala jistotu, že všechno, co se právě odehrává, je pravda.

A pak Malena otevřela ústa a promluvila. Mluvila dlouho. Vyprávěla, jak se jednoho rána v kasárnách probudila, posadila se v posteli a najednou to před ní stálo jasnější než den, myslela si, že asi pořád ještě spí, že se jí to jenom zdá, že tohle je ten hrozně divnej sen, kterej se jí furt celou noc vracel, ve kterým se jí zdálo, že za ní přišel Soudce — chápeš to, Soudce! —, viděla ho stejně jasně jako tehdy, když se setkali při Rituálu, byl stejně vysokej a důstojnej a koukal na ni těma svejma neprostupnejma očima, přímo na ni, jako by ji chtěl vysát, byl to úplně ten stejnej pocit jako onehdy, ale celý to bylo mnohem děsivější, při Rituálu si totiž byla jistá, že to s ní myslí dobře a že to dobře dopadne, ne, teď kecá a proč by jí měla lhát, tehdy se hrozně bála, protože vůbec netušila, co se stane, i když se na to předtím s holkama snažily přijít, měla pocit, že

na to není o nic víc připravená, jediný, čím si byla jistá, bylo, že to nemůže bejt o moc horší, než je to teď, protože neměla prostě žádný kamarády, nikdo jí nezbyl...

„Ale co Moreena?“ odvážíla se ji Edra přerušit. Vzápětí by si nejraději rozkousala jazyk — proč mezi ně opět tahá staré sváry? Vzít zpátky už to ale nemohla. Avšak její otázka v Maleně vyvolala jen nový příval slov.

S Moreenou skončila už tehdy během Svátků zimy, během turnaje, vzpomínáš?, nebo teda krátce potom, ale to už je asi jedno, vždyť přece víš, pamatuješ si, jak... no... tehdy... jak tam přišla, když Edra s Moreenou seděly na lavičce, lízaly zmrzlinu a ona... přece... tam za nima přiběhla a začala se s nima bavit, vlastně... jo no, přilítla tam jak hejno saní a řvala jak zběsilá, proč to neříct, bylo to tak, to si ale uvědomila až mnohem později, že se chovala jako kráva, všechno jí to došlo až mnohem později, vlastně asi až pár tejdnu zpátky, tehdy ráno, když se probudila a posadila se v posteli a uvědomila si, že si to pamatuje, že ví, že si vzpomíná na všechny ty věci, který si předtím, bohové vědí proč, nemohla vybavit, ne že by se teda snažila, protože prostě nebylo proč se snažit, ani by ji nenapadlo...

„Jak to myslíš, že jsi s Moreenou skončila už během Svátků zimy?“ vklínila Edra otázku mezi vodopád Maleniných stesků. Až v ten moment jejich sevření povolilo. To Malena se odtáhla, sice nepatrně, ale přece. Seděly naproti sobě. Edře došlo, že něco v pohledu její kamarádky žádá o odpuštění.

„Myslím, že jsem to s ní chtěla skončit už dávno,“ řekla Malena potichu, Edře ale připadalo, že to chce namluvit hlavně sama sobě. „Víš, já věděla... nebo aspoň tušila... že je špatná, zlá, ale zároveň jsem neměla jinou možnost, po tom všem, co... se stalo mezi náma třema.“

Edra by nejraději potlačila vzpomínky na všechna nepěkná slova, která mezi Malenou, Ingerdou a jí padla. Dost se o tom napřemýšlela v Hranicích a došla k závěru, že v své

radě by měla přestat lhát sama sobě a přiznat si, že chyb se dopustily všechny, včetně jí samotné.

„Došlo mi to během našeho představení,“ pokračovala Malena. „Vzpomínáš, ne? Jak jsme hráli tu scénku, kdy se šlechtična a její družina ztratí.“

„Jo, to bylo vtipné,“ zasmála se Edra při vzpomínce na vystoupení, kde Malena znázorňovala urozenou dámu, která se po porážce svých mužů sama chopí meče a zneškodní celou skupinu lapků.

„No, tak tehdy to bylo.“ Ani Malena se neubráníla úsměvu, pak ale pokračovala o poznání vážnějším tónem. „Uviděla jsem vás v publiku. Stály jste s Moreenou a já... při děkovačce... viděla jsem, jak se na tebe dívá. A došlo mi, že... úplně stejně se dívala na mě... kdysi. Teda tehdy, když jsme se... stávaly kamarádkama. A vzpomněla jsem si, co mi tehdy říkávala, teď už si to tolik nepamatuju, ale prostě ve mně zůstal ten pocit, že ona je moje nejlepší kámoška, že nic lepšího než ona už mě v životě nečeká. A vzpomněla jsem si, že jsem tomu uvěřila. A v ten okamžik jsem věděla, že musím udělat všechno pro to, abys tomu neuvěřila ty.“

„Ale... proč?“ vyhrkla Edra.

Malena se kousla do rtu.

„Protože jsem tě chtěla ochránit od všeho zlého,“ vypadlo z ní nakonec. „Běžela jsem za váma, snažila jsem se ti to vysvětlit, odtáhnout tě, dostat od ní pryč, ale tys tam jenom seděla a nešlo s tebou hnout, jako by... já nevím... tě vočarovala.“

Edru při té vzpomínce bodlo u srdce. „Tak to asi i bylo,“ připustila. Zpětně si už nedokázala vybavit detaily, věděla ale, že se jí zmocnila jakási slabost; to když jí Moreena vyprávěla o možné omylnosti Soudce, nabízela jí amulet a s ním i možnost ovlivnit svou budoucnost. Tehdy jí věřila. „A co se teda stalo... tehdy ráno?“ Najednou měla jazyk malátný, jakoby stále ještě ztěžklý z předchozích myšlenek.

No ano, tehdy ráno, může to bejt tak měsíc, měsíc a půl, se Malena probudila a najednou to všechno pochopila. Jako by jí někdo setřel mlhu z očí. A ona věděla, že musí Edru a Ingerdu najít, a došlo jí, že Ingerda už má dávno po Rituálu a Edra jím zrovna má projít. Vypravila se do Hranic.

Malena se na Edru nejistě podívala.

„Potvrdili mi, že jsi tam, o Geri mi ale nic říct nechtěli.“

Edra si zhluboka povzdychla. Přišel čas, aby vyprávěla pro změnu ona.

„Nepůjdeme si dát šálek čaje?“ zeptala se. Tušila, že tohle odpoledne bude ještě hodně dlouhé.

Ingerda

Na čaj pak chodily každý den asi dva týdny. Musely si přece říct o všem, co se stalo, i o tom, co se nestalo. Malenou pravda o podstatě kamarádství nekamarádství mezi Edrou a Moreenou hluboce otřásla; o amuletu neměla předtím ani tušení. Edra jí líčila všechny peripetie — ačkoli si s jistým znepokojením musela přiznat, že některé detaily nebo i celé výjevy si prostě nedokáže vybavit — a Malena se tvářila značně zkorouceně. Edře se dost ulevilo, když ji kamarádka nakonec ujistila, že na jejím místě by se ve většině situací zachovala stejně — možná jenom tomu Keiranovi by neodpustila tak lehce.

„Vždyť se choval jak blbeček,“ prohlásila a usrkla si horkého mátlového čaje.

„A kdo z nás ne?“ namítla Edra. Ať už to bylo jakkoli, podle ní Keiran u Soudce jednal jako hrdina, když se dokázal postavit své sestře, kterou ovládlo zlo.

„Například Geri,“ kontrovala Malena bez mrknutí oka.

O Ingerdě se bavily nesčetněkrát. Dokonce se na ni šly zeptat do Hranic; při třetí návštěvě jim po úpěnlivém naléhání jeden úředník prozradil (čímž se, jak opakovaně zdůrazňoval, ocitl na hraně svých služebních kompetencí, ale očividně jim ta věc leží hodně na srdci a on, jak ho upozornila Malena, je koneckonců pouhý úředník, který musí v první řadě dbát o blaho obyvatel království), že někdo jménem Ingerd Šafná (nebo Ingerda? nebo jak to myslíte, že se jmenuje Ingerda, ale vlastně Ingerd?) skutečně prošel Rituálem, a to asi před čtrnácti dny.

„Tak a teď už jen počkat,“ konstatovala Edra. „Jak znám Ingerdu, nebude to trvat dlouho. Ta těmi jejich testy z dospělého života zvládne projít i bez přípravy.“

„Stejně už to má dávno nastudovaný,“ zasmála se Malena.

Došly až k domu Na Rozhraní. Na Bran'dal-mor pomalu padala tma a ulice se začaly plnit těsně do sebe zavěšenými páry. Jim se ale ještě nechtělo rozloučit, a tak si našly místo na verandě.

„Jo a co vlastně ty a Keiran?“ nadhodila Malena a zahleděla se do ztemnělé výlohy obchodu naproti, čímž se zřejmě snažila dát najevo, že ji Edřina odpověď vlastně ani moc nezajímá. Když ale Edra mlčela, další otázky na sebe nenechaly dlouho čekat: „No jako jestlis mu třeba napsala, nebo on tobě? Po tom, co jste odešli z Hranic?“

Malena netrpělivě zamávala na číšníka a objednala si dvě deci bílého vína.

„Nebyl čas,“ odpověděla Edra lakonicky a na číšníka se usmála, že si dá totéž co kamarádka. Zároveň si uvědomila, že to zas tak úplně pravda není. Kromě podvečerního, večerního a občas i nočního zevlování s Malenou vlastně nedělala nic, co by stálo za řeč. Seděla ve svém pokoji nebo si ve společenském salonu v přízemí hostince četla knížky z tamější překvapivě dobře vybavené knihovny. Sem tam prohodila několik slov s dívkami, které trávily první týdny dospělého života ve stejné budově. Kluci tam žádní nebyli; ne že by jí to vadilo, přišlo jí to nicméně dost úzkoprsé. Jak jim opakovaně kladli na srdce v kurzu komunikace s opačným pohlavím, měly by právě na tomto poli začít brzy získávat zkušenosti.

„Navíc jsme se domluvili, že se mi ozve, až si zařídí všechno kolem práce,“ vysoukala ze sebe nakonec. Nezní to snad, jako by spolu už chodili nebo k sobě měli nějaké závazky? A aby se Malena dál nevyptávala, honem dodala: „Být královským vojákem není jen tak, vždyt víš.“

Malena si po Edřiných slovech zálibně přeměřila pohledem uniformu strážce, kterou nesvlékala ani po práci. Po tom zhruba půl roce, co byla členkou královniny gardy, se stále nemohla nabažit onoho pocitu důležitosti a neohroženosti, které jí uniforma propůjčovala. Jelikož ale Edra věděla, jak moc musela Malena dřít, aby si ji zasloužila, neměla jí to za zlé.

„Není to žádnej med,“ přitakala. „Všechny nováčky naženou do výcvikovejch kasáren na sever od města a tam je nechaj pěknějch pár měsíců dusit ve vlastní šťávě.“

„Ty víš, jak to tam chodí?“ zeptala se Edra horlivě. „Když Keiran odjížděl, moc mi toho neřekl. Jenom to, že se teď nejspíš delší dobu nevidíme, že ho čeká spousta povinností, ale že mi napíše, až bude mít příležitost. Což se očividně ještě nestalo.“ Nemohla se ubránit ironickému úšklebku.

Vždyť je to už čtrnáct dní...

„Už čtrnáct dní?“ zopakovala trochu posměšně Malena. Edra nadskočila leknutím — vůbec si neuvědomila, že své myšlenky vyslovila nahlas. „Něco ti povím. Ti lidi to tam maj fakt hodně drsný. Chlapi v gardě říkaj, že když to někdo přežije tam, tak už to přežije všude. Takže se vůbec nedivím, že o sobě nedal vědět.“

Edra se rozhodla na mnohoznačnost Maleniných slov ne-reagovat. Chvilí zírala na chodník před hostincem, složený z různobarevných dlažebních kostek.

Malena se na ni zkoumavě zahleděla. Najednou jí v očích zajiskřilo.

„Počkej, takže vy spolu fakt...“

„Hele, jsem nějaká unavená, radši si už půjdu lehnout,“ prohlásila Edra, jako by Malenu neslyšela, a pro jistotu ještě připojila táhlé zívnutí. „Tak dík za víno a uvidíme se zítra!“

Zmizela za dveřmi dřív, než ji kamarádka stihla zadržet dalšími otázkami či se ohradit, že ona přece zvala včera.

Edra rychlými kroky přešla do salonu a zastavila se až u svého oblíbeného křesla v rohu mezi knihovnamy. S ulehče-

ním se do něj svalila a hlasitě zafuněla, aniž při tom věnovala pozornost třem dalším dívkám, které se na ni tázavě podívaly.

„Zdrháš před klukama?“ zazubila se na ni jedna přes okraj knihy, na jejímž obalu bylo stříbrným a zlatým písmem krasopisně vyvedeno *Léčky a smyčky: jak ulovit muže rychle a bezbolestně*.

„Kéž by,“ vydechla Edra bezmyšlenkovitě.

Den, kdy Ingerda opustí Hranice, si Edra s Malenou vytipovaly naprosto přesně. Blížil se začátek září a Edra si nemohla nevzpomenout na dobu před rokem. Případalo jí to tak hrozně dávno — tehdy všechny tři kráčely ke vchodu kiarmorské školy a to poslední, o čem přemýšlely, byl nějaký Rituál a co přijde po něm. Vlastně je to vůbec nezajímalo až do okamžiku, kdy začaly mluvit o tom, jestli si mohou vybrat, co se s nimi během obřadu stane. Edra si už příliš nevybavovala, k čemu tehdy na dvoře dospěly. Tedy kromě toho, že se s tou otázkou vypravily za svou třídní, slečnou Faerovou, a od ní se dozvěděly pouze to, že rozhodnutí o své budoucnosti mají přenechat jiným, prý povolanejším. Ulpěla v nich zřetelná pachuť jediného: že se chtějí dozvědět víc, než kolik jim říkají.

Před pár dny se nad tím při sklence vína nasmály až až. Nad tím, jak byly naivní. Že je nikdy předtím nenapadlo o Rituálu přemýšlet. Že by prostě jen tak čekaly, až se stane, co se má stát...

„Hlavně ji nesmíme vyděsit,“ vypadlo z Edry, když se zastavily u výlohy obchodu s ohněm a světlem stojícího naproti Hranicím, obrovskému domu z nahrubo otesaných kamenů.

„A čím jako?“ opáčila Malena, nedočkavý pohled neustále upřený k velkým dvoukřídlým dveřím.

„No,“ zaváhala Edra. „Naším plánem.“

„Nesmysl,“ odbyla ji Malena. Edra přenesla váhu na druhou nohu a musela vypadat opravdu ustaraně, jelikož se k ní

Malena otočila, chytila ji za rameno a prohlásila: „Náš plán je naprosto suprovej. Bude to tak, jak jsme to vždycky chtěly. Přece jsme o tom už mluvily, tehdy... dřív. A teď to vopravdu můžem udělat.“

Edřino rameno mírně pokleslo a z těla jí zmizelo napětí. To bylo rozhodně dobré znamení. Hned v dalším okamžiku se ale našponovala a začala prudce gestikulovat směrem k bráně.

„Koukej, Mal, támhle někdo vychází!“

Pro jistotu se schovaly za roh, aby je třeba někdo nenařkl, že tu okounějí. Někdy se jim to stávalo, když měla Malena volno a ony se rozhodly jen se tak procházet po městě a prohlížet si výlohy obchodů — přistoupil k nim nějaký postarší pán či distingovaná dáma a dali jim najevo, že tohle za jejich mladých let tedy nebylo, aby se mládež v pracovní době bezcílně potloukala ulicemi. Než Edra stihla vyrukovat s některou z naučených průpovědek z kurzu komunikace mezi dospělými, vypnula Malena bojovně hrud' a chybělo málo, aby dotyčného či dotyčnou nezamáčkla do země plnou vahou své vojenské důstojnosti. Edra ji raději vždycky odtáhla pryč; věděla, že za své vzpomínky na mládí tihle lidi nemůžou, že je už docela dávno určil někdo jiný a oni o tom ani nevědí.

Zírala na bránu Hranic a uviděla, jak se zvolna otevírá. Kdosi vyšel ven.

Edra cítila, jak jí pomalu padá brada. Žena, která se k nim blížila, se Ingerdě na první pohled vůbec nepodobala. Edra dokonce zaváhala, jestli se ve výpočtech o nějaký ten den nezmylily. Jejich směrem energicky kráčela vysoká vzpřímená postava, oblečená do šedého svetru a dlouhé sukně barvy hořčičného semínka. Kolem hlavy se jí vlnily dlouhé kudrnaté vlasy, jejichž měď v raně podzimním světle vrhala pestrobarevné odlesky. Útlý obličej jí zdobily hranaté brýle s tenkými olivovými obroučkami, za nimiž se ukrývaly žlutozelené, trochu ospale působící oči. Až když se Edra na ženu zadívala

pozorněji, poznala v jejích rysech Ingerdu. Nebo ne? Přibližovala se k nim s tak ohromující sebejistotou, že se toho Edra až zalekla.

Tohle že je...?

Nestačila domyslet. Malena vykročila zpoza rohu a najednou ji a tu, která tak moc připomínala Ingerdu, zároveň ale byla úplně jiná, dělil necelý metr. Žena se prudce zastavila, jako by jí bouře skácela přes cestu vzrostlý strom. Obě na sebe chvíli zíraly. Edra se osmělila a pomalu vylezla z úkrytu.

A spatřila, jak té nádherné ženě před nimi stoupají do očí slzy.

Cestou do hostince Na Rozhraní ani jedna z nich nezavřela pusy. Dáma v zeleném župánu po nich šlehla téměř nepřátelským pohledem, Ingerdiny lístečky ji ale přesvědčily. Za několik málo minut už seděly v Edřině a Malenině oblíbeném hostinci a mlely, co jim slina na jazyk přinesla. Objednaly si oběd a už dlouho jim tak nechutnalo. A po chvíli došlo i na téma, kterého se Edra obávala.

„Je to dost šílená myšlenka,“ zamračila se Ingerda a nervózním, nezkušeným pohybem si poposunula brýle. Pak si obě kamarádky nad šálkem čokolády přeměřila kritickým pohledem. „Nepotřebujeme na to nějaké povolení, například vyjádření bytového úřadu?“

Malena si hlasitě usrkla vína a pronesla jízlivě: „Nebo třeba názor mravnostního? Jestli bysme náhodou nepobuřovaly sousedy?“

„Třeba,“ pokývala Ingerda hlavou a v tom pohybu z ní probleskla ona dobře známá čestná bezelstnost.

Edra zdusila smích do ubrousku. Předtím si ani neuvědomila, jak moc jí tohle jejich špičkování chybělo.

„To je blbost,“ konstatovala Malena. „Přece když seš dospělá, tak ti nikdo nemůže přikazovat, s kým smíš žít a s kým

ne. Když budem my tři chtít bydlet spolu, tak se fakt nebudu nikoho doprošovat.“

Edře opět jednou zaimponovala Malenina rozhodnost a verva, se kterou se pouštěla do porážení všech (i neexistujících) překážek a řešení (i nikdy nenastalých) problémů. Ingerda se podrbala na nose; gesto to bylo vlastně docela roztomilé, Edra si ale dokázala představit, že jestli je bude opakovat s dosavadní frekvencí, brzy se z něj všechny osypou.

„Stejně bych si to raději ověřila,“ pronesla nakonec Ingerda úředně.

Její kamarádky na sebe mrkly a zajiskřilo jim v očích.

„Ať je to se Soudcem a jeho rozhodováním, jak chce,“ řekla Edra, „v tvém případě teda rozhodně chybu neudělal.“

Ingerda se nemohla ubránit úsměvu, možná až trochu samolibému, což by u ní ještě před pár měsíci nikdo nečekal. Pak ale zvážněla.

„Právě — představ si, že nastoupím na ministerstvo a oni se mě hned první den zeptají, kde bydlím, a tak přijdou na to, že si pronajímám byt s kamarádkami. Jak budu vypadat? Jestli jsem něco pochopila z těch jinak po všech směrech zbytečných kurzů v Hranicích, tak to, že by člověk alespoň zpočátku, dokud si nevybuduje jistou společenskou prestiž, neměl dělat věci, které jiným přijdou příliš *nenormální*. No a v tomto směru je normální to, že dokud si nenajdeš, ehm, životního partnera, či jakž takž solidní postavení, tak bys měla bydlet sama v pokoji, který ti zařídí tvůj zaměstnavatel, v domě s jinými zaměstnanci. Což je mezi námi dost inteligentní a praktické řešení. Už jen to, že můžeš různé pracovní problémy s kolegy probírat i po práci.“

„Jo, to fakt chceš,“ utrousila Malena.

„Ale nikde snad není napsáno, že by ses nemohla zařadit po svém,“ oponovala Edra, stále se držíc spíš praktické stránky celé věci. Ingerda svým typickým způsobem znervózněla a zase se začala drbat na nose.

„No, to není,“ přiznala nakonec. „Zrovna tenhle zákon jsem si četla těsně předtím, než jsem odešla z Hranic, abych... věděla, jestli existují i jiné možnosti.“

„Tak a je rozhodnuto,“ bouchla do stolu Malena, která zjevně zapomněla, že se zrovna nenachází s ostatními strážemi v nějaké putyce pochybnějšího charakteru. Několik hostů se po nich otočilo; ona na to ale nedbala, jedním douškem dopila sklenici vína, a než Edra a Ingerda stačily cokoli namítnout, už je tlačila ke dveřím.